

တောသေသန.

အိပ်မက်အလွမ်း

ဘဝတစ်သက်
မေ့ရိုက်သည့်

အိပ်မက်အလွမ်း

ပန်းချီ ကိုဆန်း

ဘဝမှတ်တိုင်

အိပ်မက်အလွမ်း

အိပ်မက်အလွမ်းဝတ္ထုရှည်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏

မှတ်တိုင်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကို လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်က ရေးခဲ့ပါသည်။ ဝေသီမြင့်မားသော တောင်ထပ်ဖျားပေါ်မှ ချင်းလူမျိုးတို့ နေထိုင်ရာ ရွာလေးတစ်ရွာတွင် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြူနှင်းတို့ ဝေဆိုင်းပြီး မဲမှောင်နေ သော ညများစွာတွင် ဖယောင်းတိုင်မီး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် ရေးခဲ့ရပါသည်။ ချမ်းအေးလွန်းသဖြင့် အကျ..အထပ်ထပ် ဝတ်ထားရသည့်အပြင် စောင်ပါခြုံထားရသေးသည်။ (ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ချင်းပြည်နယ်၊ တီးတိန်မြို့နယ်၊ လိုင်တီးကျေးရွာ အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ်ဖြစ်ပါ၏)

ဗမာဗုဒ္ဓဘာသာဆို၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း၊ ဆွေမျိုးမရှိ

အသိမိတ်ဆွေမရှိ။ ကျောင်းအုပ်ကြီး အဆက်ဆက်နေခဲ့ကြသည့် အိမ်အိုအိမ်မဲကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ညဘက်၌ အပြင်တွင် လေတဝုန်းဝုန်းတိုက်နေ၏ ။ အိမ်ထဲတွင် ကြွက်တွေကလည်း တဝုန်းဝုန်းသောင်းကျန်းနေသည်။ နေ့လယ်တွင် အလွန်ပူပြီး ညဘက်တွင် အလွန်အေးသဖြင့် သစ်သားတန်းများသည် အပူအအေးဒဏ်ကြောင့် တကျိကျိမြည်နေကြသေးသည်။ အိမ်အောက်တွင် နွားတွေ မြင်းတွေကလည်း ကျွန်တော်နေသည့် ခြေတံရှည်အိမ်တိုင်လေးကို အယားပြေကျောဖြင့်

လာပွတ်နေသဖြင့် တဒုန်းဒုန်းနှင့် စိတ်ခြောက်ချားစရာ ဖြစ်နေသည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် အဖော်မဲ့အထီးကန်ခံစားမှုဖြင့် ဤ အိပ်မက် အလွမ်းကို ရေးခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် သုံးရွက်မှ ဆယ်ရွက်ထိရေးပြီး ကျွန်တော်အိပ်ပါသည်။ မအိပ်ခင် ဝတ္ထုထဲမှ ငယ်ဘဝတွေကို ပြန်ခံစားပြီး သူငယ်ချင်းတွေ လွမ်းပါသည်။ ချစ်သူခင်သူတွေကို တမ်းတပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ၁၉၆၄/၆၅ ခုနှစ်က အထက်တန်းကျောင်းသားလေးဘဝကို ပြန်သတိရပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ လွမ်းခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ၁၉၆၉/၇၀ ခုနှစ်ကာလက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝလေးကို ပြေးမြင်ပြီး ရင်မှာ နင့်အောင်ခံစားခဲ့ဖူးသည့် အချစ်အလွမ်း ဝေဒနာတွေကို နာကျင်ခံခက် လွမ်းအိပ်မက် မက်ခဲ့ရပြန်၏ ။

အတိတ်ကို ပြန်ခြေရာကောက်ရင်း အလွမ်းအိပ်မက်တွေမက်ရင်း ဤ အိပ်မက်အလွမ်းကို ရေးခဲ့ပါသည်။ အိပ်မပျော်နိုင်သော ညများစွာပါဝင်သည့် (၂)နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလကို ဖြတ်ကျော် ပြီးမှ ဤဝတ္ထုအဆုံးသတ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုရေးနေစဉ်မှာ အချို့နေရာများတွင် ကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ဖူး သဖြင့် ကြေကွဲစရာအတိတ်များကို ပြန်သတိရမိပါသည်။ ထိုအခါ ညစ်နွမ်းနွမ်းစာရွက်များသည် မျက်ရည်စက်တို့ဖြင့် စွန်းထင်းခဲ့ရ၏ ။

ထိုအခြေအနေတွင် စာကိုဆက်ရေးနိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲပြီး ကြေကွဲတသ စွာ ခံစားခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပါသည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရေးခဲ့ရသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါ၏ ။

ဤမျှ ဒုက္ခခံပြီး စိတ်ပင်ပန်းကြီးစွာ ရေးခဲ့ရသော ဝတ္ထုကြီးကို အနီးအနားတွင် ဖတ်ရှုဝေဖန်ပေး မည့်သူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ထို့ကြောင့် လိုင်တိုးရွာမှ တီးတိန်မြို့ပေါ်သို့ သယ်ဆောင်သွားပြီး၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမသဖွယ်

ချစ်ခင်ကြသော အလယ်တန်းပြဆရာမ ဒေါ်အေးအေးချိုအား ဖတ်ကြည့်
ခိုင်းရသည်။ ဖတ်လိုကောင်းသည်ဟုပြောတော့ ဝမ်းသာကျေနပ်ခဲ့မိသည်။ ထို့နောက်
မိတ်ဆွေ ဦးဌေးမြင့်ကို ဖတ်ခိုင်းပြန်သောအခါ ခံစားရတယ်ဟု
မှတ်ချက်ပေးပြန်သည်။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာ အားတက်ခဲ့ရ၏ ။

ကျွန်တော်သည် ထိုဝတ္ထုကို ရတနာထုပ်ကြီးသဖွယ်
တန်ဖိုးထားသိမ်းဆည်း ပွေ့ဖက်ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။
မိမိချစ်ခင်ရင်းနှီးသူများကိုပြပြီး ဖတ်ခိုင်းပြန်သည်။ ထုတ်ဝေသူ အချို့ကိုပြ၍
စကားစကြည့်သည်။ သူတို့စိတ်မဝင်စားကြ၊ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည်
စိတ်အားပြန်လျော့ သွားကာ ရတနာထုပ်ကြီးကို စာအုပ်လိုပြန်သဘောထားမိပြီး
စာအုပ်စင်အောက်တွင် အချိန်ကြာကြာ သိမ်းဆည်းခဲ့ပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်သည် 'ကောင်းသန့်' ဖြစ်လာ၏ ။ "ထိုအခါ
ဤစာအုပ်ကို ထုတ်သင့် မထုတ်သင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပေးဖတ်မိပြန်သည်။
သူငယ်ချင်းက အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး မဖတ်နိုင် သေးဘဲ ဘီဒိုအောက်ခြေတွင်
ထိုးထည့်ထားသဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်ကြာသွားပြန်သည်။ ပြန်တောင်းယူရ ပြန်သည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထုတ်တော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ စာမူဖိုင်ကိုထုတ်ပြီး
ဖုတ်ခါသည်။ စာရွက်အနားစတွေ စုတ်ပြတ်နေပြီ။ အထဲမှာ စာရွက်တွေ
မှန်ဖျော့ဖျော့နှင့် ဝါကျင့်ကျင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ တချို့စာရွက်ဆိုမနည်းဖတ်ရသည်။
စာလုံးတွေမှိန်ပြီး ဖတ်မရချင်တော့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စာလုံးတွေမှိန်ပြီး
ဖတ်မရချင်တော့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီလေ။

သည်ကြားထဲ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသူတို့က ဤစာအုပ်သည် ယခုအချိန်
မထုတ်သင့်သေး။ ဒဿန စာစုများဖြင့် အောင်မြင်နေသော ကောင်းသန့် နာမည်ကို
ထိခိုက်သွားနိုင်သည်ဟု စေတနာနှင့် ဝေဖန် သည်။ လိုတိုရှင်း ထိထိရှုရှုလေး
ရေးတက်သော ကောင်းသန့်သည် ဤမျှရှည်လျားသော သမရိုးကျ
ဝတ္ထုရှည်ကြီးကိုထုတ်လျှင် ကောင်းသန့်ရေးတာ ဟုတ်ပါ့မလားဟု

သံသယရှိနိုင်သည်ဟုလည်း ထောက်ပြကြသည်။

သည်လိုနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် သိမ်းဆည်းထားရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် မှတ်တိုင်တစ်တိုင်ကို စိုက်ထူခဲ့ချင်သော ဆန္ဒသည် ပြင်းပျနေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်သည် စာဖတ်သူ လူငယ်များကို အကျိုးရှိနိုင် မရှိနိုင် ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။ ဝတ္ထုကို အစအဆုံး တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်သည်။ အထဲတွင် ကျွန်တော် ပေးချင်သော ဒဿနတွေ အများကြီးပါနေ၏ ။ လူငယ်တွေအတွက် ကြိုးစားရုန်းကန်ချင်သောစိတ်နှင့် အားမာန်တက်စေနိုင်သည် ဟု ယုံကြည်ပြီး ထုတ်ဝေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ လက်ရေးစာမူကို အရင်ဖတ်ပြီး ကွန်ပျူတာစီရသည်။ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာ အကြမ်း အချောကို ဖတ်ရပြန်သည်။ နှစ်လလုံးလုံး ဤစာအုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်ခဲ့၏ ။ သည်ကြားထဲ စာမျက်နှာက ၄၆၀ ကျော်သွားသဖြင့် ခေါင်းခဲရပြန်သည်။ ကောင်းသန့်စာအုပ် အရည်အသွေးစံအတိုင်း စာရွက် အကောင်းစားတွေနှင့် ထုတ်လျှင် တန်ဖိုး ၄၀၀/- ကျော်သွားမည်။ ဝယ်ဖတ်နိုင်ကြပါ့မလား။ စိတ်ပူပြီး နှစ်အုပ်ခွဲထုတ်ဖို့စဉ်းစားပြန်သည်။ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ ဆတ်တင့်ငုံနှင့် ဖတ်ရတာ မျိုး ကျွန်တော် မကြိုက်။ ကျွန်တော် မကြိုက်တာကို သူများကိုလည်း မလုပ်စေချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ထူထူထဲထဲ တစ်အုပ်တည်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် သည် ဤမျှရှည်လျားစွာ ပြောပြနေသည်မှာ ခိုလိုညည်းချင်၍ မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ စာရေးသူအပိုင်း မှာ စာတစ်အုပ်ဖြစ်လာဖို့ ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခအဆင်းရဲခံ ကြံစည်ကြိုးပမ်းခဲ့ရ သည်ကို သိစေ ချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၅ နှစ်ခန့်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့်

ဝတ္ထုထဲတွင်ပါသော နေရာ ဒေသ၊ အခြေအနေတို့သည် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖတ်ရင်းနှင့် သဘောမပေါက်ရှိနိုင်သည်။ ဥပမာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်တွင် အရင်က ၁၅ လိုင်းဘတ်စ်ကား ပြေးဆွဲသည်။ ယခု မရှိတော့။ ယခင်က မြဝတီဆောင်သည် ဘီအီးဒီကျောင်းသားအဆောင်။ ယခု နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ် ဖြစ်နေသည်။ ယခင်က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၊ ပထမနှစ်ကျောင်းသူများကို ယာယီအစီအစဉ်အရထား သော ကမ္ဘောဇဆောင်သည် ယခု မဟုတ်တော့။ ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင် ယခင်က နှစ်ကျပ်ခွဲတန်း ယခု ၁၂၅/- ဖြစ်နေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်ဘေးနားမှ ယခင်လဟာပြင်ဈေးကြီးသည် ယခုမရှိတော့။ အပြောင်း အလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ စာရေးသူအနေနှင့် လက်ရှိအခြေအနေတွေအတိုင်း လိုက်ပြောင်းရေး၍ မရတော့။ စာဖတ်သူများက ခံစားနားလည်ပေးစေချင်ပါသည်။

ဤမျှ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကြိုးစား ကြံစည်ထုတ်ဝေခဲ့ရသော အိပ်မက်အလွမ်းသည် စာဖတ်သူကို အကျိုးရှိစေသော ခံစားမှုတစ်ခုခုကို ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။ ဤလို စာအုပ်မျိုးကို နောက်ထပ်တစ်အုပ်ပြန်ရေးနိုင်ဖို့လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဖြစ်နိုင်ချေနည်းပါပြီ။ ကျွန်တော့် နှလုံးသား သည် ဤဝတ္ထုရေးစဉ်ကကဲ့သို့ နာနာကျင်ကျင် ခံစားနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ဤဝတ္ထုသည် ကျွန်တော့် အဖြစ်အပျက်လားဟု တဲ့တိုးမေးခဲ့လျှင် ငြင်းဆိုခြင်း မပြုနိုင်သလို ဟုတ်ကဲ့ဟုလည်း မပြောသာပါ။ သို့ရာတွင် ဤ ဝတ္ထုထဲတွင် ကျွန်တော် ပါဝင်ပတ်သက်နေတာကိုတော့ ဖတ်ကြည့်ပြီးသူတိုင်းလိုလို သိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဆောင် ကိုငယ်ကဲ့သို့ လူငယ်တွေ ငယ်ငယ်က ရည်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားကြစေချင်သလို မြင့်ဆွေကဲ့သို့လည်း ဘဝအဓိပ္ပါယ်ကိုသိကာ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့် ရွာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်တိုးတက်ဖို့ အလုပ်လုပ်ကြစေချင်ပါသည်။ မမနွယ်ကဲ့သို့လည်း

တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် ပိတောက်ဆိုပိတောက် စိတ်ထားမျိုးနှင့်
(မိန်းကလေးတွေကို) ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် ရပ်စေချင် ပါသည်။ မောင်မောင်နှင့်
နီလာကျော်ကဲ့သို့လည်း မိဘစကားနားထောင်ပြီး သားသမီး အလိမ္မာများ
ဖြစ်ကြပါစေ။ ခင်မျိုးကြွယ်ကဲ့သို့ ကံမကောင်းသူမျိုးလည်း မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု
ဆုတောင်းချင်ပါသည်။

ဘဝမှာ ပြင်းပြင်းရှရှ ခံစားပြီး ရှည်ရှည်လျားလျားရေးခဲ့သော
ဤအိပ်မက်အလွမ်းသည် စာဖတ် သူ၏ ရင်ကို မနာကျင်စေဘဲ
သင်ခန်းစာယူဖွယ်ရာဖြစ်ခဲ့လျှင် ဤဝတ္ထုကို ခက်ခဲပင်ပန်းကြာမြင့်စွာ
ရေးသားထုတ်ဝေရကျိုးနပ်ပြီဟု မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ရပါမည်။ မတော်တဆ
ဇာတ်ကောင်များ ၏ ဘဝကို စာနာနားလည်စိတ်ဖြင့်ရင်ထဲတွင် နာနာကျင်ကျင်
ခံစားခဲ့ရပါမူ ထိုသို့ဖြစ်စေအောင် ရေးသားမိသူ ကျွန်တော်အပြစ်သာဖြစ်၍
နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် တောင်းပန်အပ်ပါ၏ ။

ဤဝတ္ထုဖတ်၍ ဘဝအသိတစ်ခု ကျေနပ်ဖွယ်ရာ တစ်ခုခုရရှိပါစေဟု
ကျွန်တော် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးပါသည်။

စာဖတ်သူအားလုံး နှလုံးရွှင်လန်းအေးချမ်းကြပါစေ။

စေတနာမွန်ဖြင့်

ကောင်းသန့်

အိပ်မက်အလွမ်း

(၁)

"ငါ နွယ်နွယ်ဝေ့ကို ချစ်နေမိပြီကွာ"

မောင်မောင်က စကားအဆက်အစပ်မရှိဘဲ တုံးတိတိ ပြောချလိုက်သည်။

"ဟေ" ကိုငယ်ရော မြင့်ဆွေပါ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြသည်။

မောင်မောင်သည် ကျောင်းတွင် စာအတော်ဆုံးကျောင်းသား၊ ပြီးတော့

ကျောင်းဘောလုံး အသင်း၏ အားအထားရဆုံး ဂိုးသမား၊ အားကစားရော

ကျောင်းစာပါတော်သည်။ သို့သော် မိန်းကလေး များနှင့် ပတ်သက်လျှင်

ကင်းရှင်းသည်။ သူနှင့် စကားကြာကြာပြောဖူးသော ကျောင်းသူပင် သိပ်မရှိ

ကျောင်းစားနှင့်ဘောလုံးမှလွဲ၍ လည်း မောင်မောင်က ဘာမျှသိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ

မပေါ်။ သည်လိုကောင် က ကျောင်းတွင် ပေါ်ပြူလာအဖြစ်ဆုံး နွယ်နွယ်ဝေ့ကို

ချစ်နေပါပြီဟု ဆိုသောအခါ။ အံ့အားသင့်စရာပဲ ဟု ကိုငယ်တို့က မြင်သည်။

"ချစ်နေလည်း ပြီးတာပေါ့ကွာ"

မြင့်ဆွေက ခပ်အေးအေး ဝင်ပြောသည်။

"ချစ်နေရုံနဲ့ ပြီးရင်တော့ မင်းတို့ကို ငါဘယ်ဖွင့်ပြောမလဲကွာ၊ ချစ်နေရုံ

မပြီးနိုင်တော့လို့ မင်းတို့ ကို ဖွင့်ပြောပြီး အကူအညီတောင်းတာပေါ့"

မောင်မောင်က မျက်နှာငယ်နှင့် ဆိုရှာသည်။

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ သူ့ခမျာ အဖေကို
ကြောက်လန့်ရသည်ကြားထဲ ရည်းစားက လည်း ထားချင်သောကြောင့် ကိုငယ်နှင့်
မြင့်ဆွေကို အသာလက်တို့၍ ကျောင်းရှေ့ဗန်ဒါပင်အောက် တွင် ဖွင့်ဟတိုင်ပင်
အကြံဉာဏ်တောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

"ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးရင်လည်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ"

ကိုငယ်က တိုက်တွန်းအားပေးလိုက်၏ ။

"ဖွင့်မပြောရဲဘူးကွ။ ငါကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းမလေးတွေနဲ့
စကားလည်း သိပ်မပြော ဘူးတော့ မပြောတက်ဘူး။ ညီမလေး သိသွားပြီး
အိမ်ပြန်ပြောမှာလည်း ငါကြောက်တယ်။ ဒီအရွယ်မှာ ရည်းစားထားရင် အိမ်က
ကန်ချမယ်ဆိုပြီး အဖေက ကြိမ်းထားတာကွ"

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း မပြောနဲ့ပေါ့ကွာ"

မြင့်ဆွေက ပြုံးထွေထွေနှင့် ပြောလိုက်သည်။

"မြင့်ဆွေရယ်၊ ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုးမနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါ သိပ်ခံစားနေရတာ
ပါ။ ညဆို စာတောင် ဖတ်လို့ မရဘူး။ စာအုပ်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေတယ်"

"စာဖတ်မရလည်း စာအုပ်ပိတ်လိုက်ပေါ့"

မြင့်ဆွေက ထပ်တွန့်ပြန်သည်။

မောင်မောင်က ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။ အားကိုးရတော့မည့်ပုံမပေါ်သဖြင့်

...

"မင်းတို့ကို အားကိုးပြီး တိုင်ပင်တာကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့
နေပါစေတော့ကွာ"

ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ထွက်သွားမည့်ဟန်ပြင်သည်။

"တို့က ဘာကူညီရမှာလဲ၊ ဘယ်လို ကူညီစေချင်တာလဲ"

တွေးတွေးဆဆနှင့် ကိုငယ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ မောင်မောင့်မျက်နှာပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်လာသည်။

"ငါ့အဖေလည်း မသိအောင်၊ နွယ်နွယ်ဝေ အချစ်ကို ငါရအောင် လိုချင်တယ်။ အဲဒါ ..."

မောင်မောင် စကားဆက်မပြောရသေးခင် မြင့်ဆွေက ဝင်ပြောပြန်သည်။

"လွယ်ပါတယ်။ မင်းညီမလေးကို အောင်သွယ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့"

မောင်မောင်သည် မြင့်ဆွေကို ဘုကြည့် ကြည့်သည်။ မြင့်ဆွေ ပြုံးနေ၏ ။

"မြင့်ဆွေ၊ ခဏနေစမ်းကွာ၊ သူများ အလေးအနက်ထားပြောနေတာကို အပြောင်အပျက် လုပ် မပစ်ချင်စမ်းပါနဲ့" ကိုငယ်က ဝင်ဟန့်လိုက်သည်။

သူတို့ထဲတွင် ကိုငယ်က လူကြီးဆန်သည်။ စာဖတ်များသည်။ စကားကို အလေးအနက်ထား ပြောတက်သည်။ ကိုငယ် စကားကိုတော့ သူတို့လက်ခံသည်။

"မောင်မောင်၊ မင်း နွယ်နွယ်ဝေကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား"

"တကယ်ချစ်လွန်းလို့ အဖေ့ကို ကြောက်တဲ့ကြားက စွန့်စားချင်တာပေါ့ကွာ"

"နွယ်နွယ်ဝေ အချစ်ကို တကယ်ရပြီးရင်ကော မင်း တစ်သက်လုံး ချစ်မှာလား" ကိုငယ်က ထပ်မေးပြန်သည်။

"မေးဖို့လိုသေးလား သူငယ်ချင်းရယ်။ နွယ်နွယ်ဝေကို ငါ တကယ်ချစ်တာပါ"

"နောက်တော့မှ မင်းအူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့နော်။ အချစ်ကို

အပျော်သက်သက် သဘော ထားတာမျိုးတော့ ငါမကြိုက်ဘူး။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရှာပိုင်ခွင့် ရွေးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ မင်းအကြိုက် မင်းရွေးပြီးရင်တော့ တန်ဖိုးထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်"

ကိုငယ်က အချစ်အဘိဓမ္မာဆရာကြီးသဖွယ် သြဝါဒပေးနေ၏ ။

မောင်မောင်က မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် သြဝါဒခံယူသည်။

"စိတ်ချပါကွာ၊ မင်းတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရပါ့မယ်၊ ငါ့အမေ မသိအောင်သာ အကူအညီပေး ကြပါ"

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း ငါသွားပြောပေးမယ်လေ" မြင့်ဆွေက အတည်ပေါက်နှင့် ဝင်ပြောလိုက် သည်။

"အဟုတ်လား"

"အဟုတ်ပါ - မင်း ညီမလေးကို ငါသွားပြောပေးပါ့မယ်"

"ခွေးကောင်" မောင်မောင်က မြင့်ဆွေကို ဇက်ပိုးအုပ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

"မင်းက ချစ်နေတယ်ဆိုတာ နွယ်နွယ်ဝေကကော ရိပ်မိသလား"

ကိုငယ်က မောင်မောင့်ကို မေးလိုက်သည်။

"ရိပ်မိလောက်မယ်ထင်တယ်၊ အတန်းထဲမှာ သူ့ကိုငါ မကြာခဏကြည့်မိတယ်။ သူကလည်း ငါ့ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ မျက်လုံးချင်းမကြာခဏ ဆုံမိတယ်"

"ဒါဆို ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းတစ်နေရာမှာ ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့"

"မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ငါလန့်တယ်။ သူ့အနားရောက်ရင် ဘာစကားမှထွက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ... ဒီလိုလုပ်" မြင့်ဆွေက

ခပ်တည်တည်နှင့် အကြံပေးဟန်ပြင်သည်။

"ပြောစမ်းပါအုံး" မောင်မောင်က အားကိုးဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

"မင်းညီမကို ... ငါ့ပေးလိုက်" မြင့်ဆွေက ပညာရှိလေသံနှင့် ပြောလိုက်၏ ။

"ဒီ ခွေးကောင်တွေကွာ" မောင်မောင်က အကျ့..စလှမ်းဆွဲသည်။
မြင့်ဆွေက တိမ်းရှောင်ရင်း ရယ်နေလိုက်သည်။

"မင်း မပြောရဲရင် စာပေးလိုက်ပေါ့ တခြားနည်းလည်း မရှိတော့ဘူး"
မြင့်ဆွေနောက်နေသည့်ကြားက ကိုငယ်က အလေးထားပြောနေ၏ ။

"ငါ ရည်းစားစာ မရေးတက်ဘူး။ ဘာရေး ရမှန်းလည်းမသိဘူး"
မောင်မောင်က ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြန်ပြောသည်။

"မင်းဟာ ကောင်မလေးလည်း ကြိုက်သေးတယ်၊ စကားလည်း
မပြောရဲဘူး။ စာလည်း မရေးတက်ဘူး။ အလည်း ကြောက်သေးတယ်ဆိုတော့
မခက်ဘူးလား"

"ခက်လို့ မင်းတို့ကို တိုင်ပင်ပြီး အကြံတောင်းနေတာပေါ့ကွာ"

"အလကားတော့ အကြံမပေးနိုင်ဘူးမောင်၊ အောင်မြင်ရင်တော့
ညီမလေးပေးရမယ်" မြင့်ဆွေ က ဝင်ပြောပြန်သည်။

"မြင့်ဆွေ ခဏနားအုံးကွာ၊ စကားကောင်းကောင်းပြောရအောင်"
ကိုငယ်က ဝင်ဟန့်လိုက်သည်။ မြင့်ဆွေ ငြိမ်သွားသည်။

"မင်း ဒီလောက် အခက်အခဲတွေ့နေရင်တော့ စာကို ငါရေးစပေးမယ်။
ပေးတာကတော့ မင်းလိုက်ပေး"

"မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ အစအဆုံး အားကိုးပါရစေ၊ မင်းတို့နဲ့

ငါအတူလိုက်လာပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အစား မင်းပေး ပေးပါ။"

"ဘာ ... မင်းကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးကို ငါကိုယ်တိုင် စာရေးပြီး၊ ငါက စာလိုက်ပေးရမယ် ဟုတ်လား မောင်မောင်" ကိုငယ် စိတ်တိုသွားသည်။ သည်မျှ သတ္တိနည်းနေမှတော့ စိတ်မရှည်ချင် တော့။ သို့သော်လည်း မောင်မောင်ခမျာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

"အားကိုးပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရာ၊ နွယ်နွယ်ဝေကလည်း မင်းတို့နဲ့ခင်သားပဲ" ဆိုလိုက်သဖြင့် ကိုငယ် ပျော့သွားသည်။

"ငါ့ဘဝမှာ မင်းကို ကူညီရမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ပါပဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ကူညီပါ့မယ်။ မင်းဖြစ်စေ ချင်တာ ငါနားလည်ပါတယ်။ ငါက နာမည်ခံ လှုပ်ရှားပေး၊ မင်းက နောက်ကနေမယ်။ မင်းအိမ်က သတင်းကြားရင်လည်း ငါနဲ့ပဲ ဆိုပါတော့"

မောင်မောင်က စကားပြန်မပြောဘဲ အားကိုးကြည့်နှင့် ကိုငယ်ကို ကြည့်သည်။ ကိုငယ် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

*

(၂)

"မမနွယ်ကို မောင်မောင်က စာပေးခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီစာပဲ"
ကိုယ်က နွယ်နွယ်ဝေကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ယူလာတာလဲ"

နွယ်နွယ်ဝေက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"သူငယ်ချင်းကအတင်းအကူအညီတောင်းလို့လေ၊

ပြီးတော့သူကမမနွယ်ကို တကယ်ချစ်တယ် ဆိုတာနဲ့ ... "

"ရည်းစားစာကို လူကြိုပေးတော့ ငါက ယူရမှာလား"

နွယ်နွယ်ဝေက အင်တင်တင်လုပ်သည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ ယူလိုက်ပါ မမနွယ်ရာ မကြိုက်တော့လည်း

လွှင့်ပစ်လိုက်ပေါ့။ ကြိုက်ရင်လည်း သဘောပဲ" ကိုယ်က အေးစက်သော
စကားကိုဆိုသည်။

နွယ်နွယ်ဝေက ဘာမျှပြန်မပြော။ ကိုယ် ပေးသောစာကိုယူ၍

ထွက်သွားသည်။ ခမ်းလှမ်းလှမ်း မှ ကြည့်နေသော မောင်မောင်က
ဝမ်းသာလုံးဆိုနေသည်။

ကိုယ့်ဆီ မောင်မောင် အပြေးကလေးလာသည်။ မြင့်ဆွေပါ နောက်က လိုက်လာ၏။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်းရေးထားတဲ့ ငါ့ရည်းစားစာကို သူဖတ်ပြီးရင် မကြိုက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ မင်းက အရေးကောင်းတာပဲ။ ငါတောင် မင်းစာကို ကူးနေရင်းနဲ့ မင်းကိုကြိုက် ချင်ချင် ဖြစ်လာတယ်"

"မင်းခိုင်းတာ ငါအောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးပြီးပါပြီ။ ဒီလောက်လည်း မြောက်ဖို့မလိုပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ" ကိုငယ်က အေးဆေးစွာ ဆိုသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီနေ့ အောင်မြင်သွားတယ်။ မင်းကောင်းမှုကြောင့် အောင်မြင်တဲ့အတွက် မောင်မောင်က ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လက်ဖက်ရည်လိုက်တိုက်လိမ့်မယ်" မြင့်ဆွေက ကိုငယ်ကို ပြောရင်း မောင်မောင်ကို လှည့်မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲကွ မောင်မောင်၊ တို့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မှာလား"

မောင်မောင် မျက်နှာညှိုးကျသွားသည်။

"သူငယ်ချင်းတို့ကို လက်ဖက်ရည် သိပ်တိုက်ချင်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် အိမ်က ငါ့ကို တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ပဲ မုန့်ဖိုးပေးတယ်"

"မလိုပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းတို့ အဆင်ပြေပြီး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ငါကျေနပ်ပါတယ်" ကိုငယ်က အဝေးကို ငေးမောရင်းပြောလိုက်သည်။

"ဒီလိုဆို ငါသွားမယ် သူငယ်ချင်း၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ တင်စရာရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့ မပြီးရင် ဆရာကြီးဦးသိန်းဖေရဲ့ ရုံးခန်းရောက်လိမ့်မယ်သိတယ်မို့လား၊ ယမထာရွှေကြိမ်လုံးနဲ့ အတီးခံရမှာလေ"

"သွားနှင့်လေ။ တို့နေအုံးမယ် " မြင့်ဆွေက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းသာအားရနှင့် မောင်မောင် ထွက်သွားသည်

"မင်း ဒီနေ့တစ်မျိုးပဲ၊ မောင်မောင့်ကို စကားပြောနေတာလည်း

အားရပါးရ မရှိဘူး။ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ "

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ" ကိုငယ်က ငြင်းဆိုသောစကားကို ဆိုသည်။

"သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ညာမနေပါနဲ့။ ငါ သိပါတယ် သာလိကာရယ်"

မြင့်ဆွေက စပ်ဖြဖြနှင့် ပြောလာပြန်သည်။

"မင်းသိတာ မင်းရင်ထဲပဲထားပါကွာ။ ထင်မြင်ချက်တွေ

ထုတ်ပြောမနေပါနဲ့။ မင်း ထင်မြင်ချက် ရဲ့ အမှားအမှန်ကိုလည်း

ငါစစ်ဆေးမနေချင်ပါဘူး။"

ကိုငယ်က မြင့်ဆွေကို ပြန်ပြောရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ

သစ်ငှက်တိုဆီသို့သွားထိုင်သည်။ မြင့်ဆွေ နောက်က လိုက်လာသည်။ ကိုငယ်

ထိုင်လျက် ငေးနေသဖြင့် မြင့်ဆွေ မသိမသာအနားဝထိုင်သည်။

ကျောင်းတက်ဖို့ လိုသေးသဖြင့် ကျောင်းအဝင်လမ်းမကြီးတွင်

ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အနည်းငယ်သာ လာနေကြသည်။

ကျောင်းလမ်းမကြီးဆီသို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကိုငယ် လှမ်းကြည့်နေ၏ ။

"မင်း အိမ်ကျများ ဆူလိုက်သလား"

"မဆူပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒါပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ရတဲ့လခနဲ့

မလောက်လို့ အမေ့ရဲ့ ညည်းညူသံကြားခဲ့တာ တစ်ခုပါပဲ။ ငါ အလုပ်လုပ်ချင်ပြီကွာ၊

ကျောင်းနေရတာ စိတ်မပါတော့ဘူး"

"အိမ်အတွက် စိတ်ညစ်တာဆို သက်သာပါတယ်။ မင်း

မမနွယ်အတွက်များ ဆွေးနေမိသလား လို့"

"မမနွယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါက ဘာလို့ ဆွေးရမှာလဲကွ"

ကိုယ်က မြင့်ဆွေကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"မသိဘူးလေ မင်းနဲ့ ရင်းနှီးနေပြီ သူများအတွက်စာပေး
ပေးတယ်ဆိုတော့ တွေးစရာများ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ"

"သူက ဝန်ထောက်သမီးပါကွာ၊ ငါက သူတို့အဖေရုံးက
အောက်တန်းစာရေးလေး သားပါ။ မင်းထင်သလို တွေးစရာမရှိပါဘူး။ သူက ငါ့ကို
မောင်ငယ်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ပြောဆို ဆက်ဆံနေတာ မင်းသိသားပဲ"

"အောက်တန်းစာရေးလေး သားကလည်း ထင်သလို
မတွေးနိုင်ဘူးလားကွာ"

"ထင်သလို တွေးနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထင်သလိုတွေးရင်
ရင်နာပြီး ဆွေးရဖို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ကွာ။ ငါ့ ဘဝလည်း မင်းသိပါတယ်။
ကျောင်းနေနိုင်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်"

ကိုယ်က စိတ်မကောင်းစရာစကားကို ဆိုသည်။ နုပျိုသော
လူငယ်အရွယ်တွင် ပျော်မြူး တက်ကြွရမည့်အစား ကိုယ်သည် တည်ငြိမ်လေးနက်
ထိုင်းမှိုင်းလွန်းသည်ဟု မြင့်ဆွေ ထင်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းသည်။
အချိန်အားရသရွေ့ စာတွေ ရေးနေတက်သည်။ ခပ်ဆွေးဆွေး ကောင်ဟု မြင့်ဆွေက
နားလည်သည်။ သို့သော်လည်း သူငယ်ချင်းများအပေါ် အလွန်အနစ်နာခံတက်
သည်။ အကူအညီတောင်းလျှင် ဘာမျှမငြင်း။ သူတက်နိုင်သမျှ အကုန်လုပ်ပေးသည်။
မာနတော့ ကြီး သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို သူက မုန့်မဝယ်ကျွေးနိုင်သမျှ
သူငယ်ချင်းတွေကကျွေးသော မုန့်ကိုလည်း သူ ဘယ်တော့မျှမစား။ မြင့်ဆွေက
အတင်းဝယ်လာပြီး ကျွေးမှ မကောင်းတက်၍ စားသည်။

မြင့်ဆွေသည် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိပြီး
သူငယ်ချင်းများအပေါ်တွင် အနွံတာခံသော ကိုယ်ကို အခင်မင်ဆုံးဖြစ်သည်။

တစ်ကျောင်းလုံးတွင် အခင်မင်ဆုံး အရင်းနှီးဆုံးမှာ ကိုငယ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဘာမဆို ကိုငယ်ကိုသာဖွင့်ပြောတိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ ယခု ကိုငယ်၏ စိတ်မချမ်းသာစရာများ ကိုကြားသောအခါ သူလည်း စိတ်မကောင်း။

"အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီနှစ်အောင်ပြီးနောက်တစ်နှစ်ဆိုရင် တို့ဆယ်တန်းရောက်ပြီပဲ။ ဆယ်တန်း အောင်ရင် ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းဝင်ဖြေကြတာပေါ့"

မြင့်ဆွေ နှစ်သိမ့်စကားကို ဆိုသည်။

"မင်းက အားကစားမားဆိုတော့ မှန်းနိုင်ပါတယ်ကွာ။ ငါကတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး။ စာဖတ် စာရေးပဲ လုပ်ချင်တာဆိုတော့ ကျောင်းဆရာပဲဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ရင်တော့ မူလ တန်းပြဆရာ ဝင်လုပ်ရမှာပဲ"

ကိုငယ်က အနာဂတ်အရေးကို တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

"ကဲ ... သူငယ်ချင်း သွားကြရအောင်၊ ကျောင်းတက်ဖို့လည်း နီးပြီ"

ကိုငယ် ထလိုက်လာသည်။ အတန်းထဲသို့ မြင့်ဆွေနှင့်အတူ ဝင်လိုက်ရသော်လည်း စာထဲတွင် စိတ်မရှိ။ ဆရာသင်နေသည်ကို ငေးစိုက်နားထောင်နေသော်လည်း စိတ်ပျံ့လွင့်နေ၏ ။ အိမ်အကြောင်း၊ အမေအကြောင်း၊ အဖေအကြောင်း တွေးမိသည်။

အမေ့ကို သနားသည်။ အဖေ့ကို စိတ်နာချင်သည်။ အဖေသည် သိရက်နှင့်မိုက်နေသည်။ လခ မလောက်သည့်ကြားထဲက အရက်သောက်ပြီး မူးမူးနေတက်၏ ။ အမေ ဆန်ရောင်းရသည်။ နံနက်ဆို ကိုငယ်ကိုယ်တိုင် ဈေးထဲသို့ ဆန်ထမ်းပို့ပရသည်။ အမေကိုယ်တိုင်လည်း တနင့်တပိုး ခေါင်းပေါ်ရွက် သွားရသည်။ ရသည့် အမြက်ကလေးနည်းနည်းထဲက အဖေက မိုက်ကြေးခွဲသည်။ အရက်ဖိုး တောင်း သည်။ အမေသည် ခဏလောက် ဆူဆူပူပူလုပ်ပြီး အဖေ့အရက်ဖိုး

ပေးလိုက်သည်။ မောင်နှမ ငါးယောက်တွင် ကိုငယ်က တတိယသားဖြစ်သည်။
အဖေသည် ကိုငယ်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် အရက်ကိုတော့
ကိုငယ်ထက်ပိုချစ်သည်။

အိမ်မှာဖြစ်သလို စားသောက်ပြီး ကျောင်းတက်ရသည်။ အိမ်အခြေအနေ
မဟန်တော့သဖြင့် အစ်ကိုကြီးက စစ်ထဲဝင်သွားသည်။ အစ်ကိုလတ်က
ဆရာအတက်သင် (ယခုပညာရေးကောလိပ်) တက်နေသည်။ ကိုငယ်အတွက်
အားရစရာ ဘာမျှမရှိ။ အတွေးထဲတွင် ကိုငယ် နစ်မြုပ်နေသည်။

"ကိုငယ် ထစမ်း ... စောစောက ငါဘာသာပြန်ထားတာ ပြန်ပြောစမ်း"

အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာဦးသန်းနိုင်က ငိုနေသော ကိုငယ်ကို
လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ကိုငယ် မဖြေနိုင်၊ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ စာအုပ်ထဲက ဘယ်နေရာကို
သင်နေမှန်း မေးမှန်း မသိ။

ဆရာဒေါ်ပွသည်။ အမောတကော သင်နေသည်ကို
ဂရုမစိုက်ကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်တိုသည်။ ခုံပေါ်တက် မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းပြီး
ဒဏ်ပေးသည်။

ကိုငယ် ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်း နည်းသွားသည်။

"စိတ်မဝင်စားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ စိတ်မဝင်စားနိုင်အောင်
ဖြစ်နေလို့ပါ" ကိုငယ် စိတ်ထဲမှ ပြောနေသည်။ နှုတ်မှဖွင့်မပြောရဲ။ ဆရာ့ကို
သူကြောက်သည်။ လေးစားသည်။ ဆရာ အပင်ပန်းခံ ရှင်းပြနေသည်ကိုလည်း
သူသိသည်။ သူ ကြိုးစားအာရုံစိုက်ပါလျက်နှင့် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားရသည်။

ဆရာက တစ်ချိန်လုံး ခုံပေါ်တက် မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းပြီး
ဒဏ်ပေးထားသည်။ အခန်းအပြင်က ဖြတ်သွားသော နွယ်နွယ်ဝေက သူ့ကို

အသေအချကြည့်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် မမနွယ်က ဝင်လာပြန်သည်။
မောင်မောင်နှင့် အဆင်ပြေသွားပြီးလားဟုလည်း တွေးနေမိ၏ ။ မမနွယ်ကို
ခေါင်းထဲက အတင်းနှင်ထုတ်ပြီး ဆရာသင်နေသော အင်္ဂလိပ်စာကို
အာရုံစိုက်နားထောင် နေရသည်။

မြင့်ဆွေက စာနာစိတ်နှင့် လှမ်းကြည့်သေးသည်။ ခင်မျိုးကြွယ်ကလည်း
ကရုဏာကြည့် ကြည့် သည်။ သူဘာကိုမှ သတိမပြုချင်။
အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာအုပ်ထဲကိုသာ ဇွတ်အာရုံ နှစ်ရသည်။ သင်ခန်းစာ ကလည်း Empty
Drum စာအုပ်ထဲမှ Three Questions ကို သင်နေသည်။ မေးခွန်း သုံးခုထဲတွင်
အရေးကြီးဆုံး အချိန်ဆိုတာဘာလဲဟု ပါသည်။ အရေးကြီးဆုံး အချိန်သည်
လောလောဆယ် ပစ္စုပ္ပန် အချိန်သာဖြစ်ကြောင်း ဆရာရှင်းပြနေသည်ကို နားလည်
သဘောပေါက်လာ၏ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိမ်ကိစ္စ၊ မမနွယ်၊ မြင့်ဆွေ၊
ခင်မျိုးကြွယ်တို့သည် အာရုံထဲမှ လွင့်ထွတ်သွားသော စာအပေါ်မှာ အာရုံ
ရောက်လာသည်။ ထိုအခါမှာ အချိန်ပြောင်း ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်ရ၏ ။

ဆရာက ကိုယ့်ကို နောင်သင်ကြားနေတုန်း ဂရုစိုက်မှတ်သားဖို့
ဆုံးမစကားပြောကြပြီး ထိုင်ခိုင်း သည်။ ပြီးတော့ ထွက်သွားသည်။

မြင့်ဆွေ အနားရောက်လာသည်။ ခင်မျိုးကြွယ်ကလည်း
လှမ်းကြည့်နေသည်။

"မင်း ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ စိတ်မကောင်းစရာတွေ
တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ စောစောက ဆရာပြောသလို အရေးကြီးဆုံး အချိန်၊
အရေးကြီးဆုံး အလုပ်၊ အရေးကြီးဆုံး လူ တွေကို တို့သင်ခန်းစာယူ သဘောပေါက်ဖို့
လိုတယ်"

"ငါ သဘောပေါက်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့
ငါ့အတွက် အရေးကြီးဆုံး အလုပ်ဟာ အနားယူခြင်းပဲ" ကိုငယ် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်

စာအုပ်တွေ သိမ်းသည်။ ဆရာခန်းသွား၍ အတန်းပိုင်ဆရာထံ ခွင့်တိုင်သည်။
ဗိုက်အောင့်၍ အိမ်ပြန်ချင်ကြောင်းပြောသည်။ ဆရာက ကြင်နာစိတ် နှင့်
ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ကိုငယ် ဆရာကို လိမ်ညာနေတာ စိတ်မကောင်း၊
မပြန်ချင်လည်း တစ်နေ့လုံး ဝင်လာသမျှ ဆရာများ၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို
ခံရပေလိမ့်မည်။ ဒီ တစ်နေ့တော့ သူ အိမ်ပြန်နေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။

မြင့်ဆွေက အကြောင်းသိ၍ မတားတော့။ ခင်မျိုးကြွယ်က
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တကယ့်လက်တွေ့တော့ သူ အိမ်မပြန်။ အဖွားတို့ခြံထဲသွားပြီး
ဝါးရုံပင်ရိပ်အောက်တွင် ဖျာခင်း ပြီး သွားအိပ်နေလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း
အိပ်မပျော်။ အတွေးများက ရှုပ်ထွေးစွာ ဦးနှောက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။
အဖေအကြောင်း၊ အမေအကြောင်း။ ပြီးတော့ မောင်မောင်နှင့် မမနွယ်။
ဘာဖြစ်လို့များ မမနွယ်က ခေါင်းထဲဝင်ဝင်လာရသလဲဟု မကျေမနပ်
စိတ်နှင့်ဖယ်ထုတ်ပစ်သည်။ သည်အခါ ခင်မျိုးကြွယ် ၏ လှမ်းအကြည့်ကို
သတိပြုမိသည်။ ကရုဏာ မျက်လုံး၊ အကြင်နာ မျက်လုံး။

အမှန်တော့ ကိုငယ်သည် သူ့ဘဝကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး
စိတ်ညစ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်လို ဘဝမျိုးလိုချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။
မိဘက ခေတ်ပညာတက် ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်၊ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာသည်။
သားသမီးများကိုဂရုစိုက်သည်။ စနစ်တကျထိန်းကျောင်းသည်။ ပညာရေးကို
အားပေး သည်။ အချိန်မှန် စား၊ အချိန်မှန် သွား၊ အချိန်တန် ကစား၊ အချိန်တန်
စာကြည့်ရသည်။ စိတ်လေချိန် မရှိ။

သူ့မှာတော့ ... တွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ အဖေကို
စိတ်နာလာသည်။ သူ့အဖေက ပိုက်ဆံ ချမ်းသာပြီး ခေတ်ပညာတက်ဖြစ်လျှင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု တွေးနေမိ၏ ။ ပြီးတော့ မမနွယ်အဖေ လက်အောက်မှာ
မဟုတ်လျှင်လည်း ကောင်းမည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

သည်လိုန့်ငှ နေစောင်း၍ ညနေရောက်သည့်တိုင် အတွေးကမဆုံး။
ကျောင်းလွှတ်ချိန်ရောက် သည်အထိ သူ အိမ်မပြန်ဖြစ်သေး။ မြင့်ဆွေ
လိုက်လာသည်။

"မင်း ဒီမှာ ရှိမှာပဲဆိုတာ ငါတွေးမိလို့ လိုက်လာတာ"

"အေးကွာ၊ ငါလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဒီမှာ လာအိပ်နေတာပဲ"

"အိပ်ကော ပျော်ရဲ့လား" မြင့်ဆွေက မေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ကိုငယ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"အိပ်ချင်လို့ အိပ်တာမှ မဟုတ်တာ ဘယ်ပျော်မှာလဲကွာ"

ကိုငယ်က မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။
ကြည်လင်သော မိုး ကောင်းကင်ကြီးကို တွေ့ရသဖြင့်
စိတ်ကြည်နူးသလိုလိုဖြစ်မိသည်။ သို့သော်လည်း ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများက
ရှုပ်ထွေးနေဆဲ။

"ငါ ဒီလိုက်လာတာ ပြောစရာပါတယ်"

"ဘာများလဲကွာ"

"မင်းအတွက် သတင်းကောင်းများ ဖြစ်မလား မသိဘူး"

"မင်း နားမထောင်ချင်ဘူးလား" မြင့်ဆွေက စိတ်တိုဟန်နှင့် ဆို၏ ။

"မင်းသဘောပါကွာ၊ ငါဘာမှ မင်းကို မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး"

"ဒီလိုဆိုလဲ နေကွာ မပြောတော့ဘူး" မြင့်ဆွေက ဈေးကိုင်သည်။

ကိုငယ်က ဘာမှပြန်မပြော။ မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုပဲ မော့ကြည့်၍
နေသည်။ အတန်ကြာမျှ စကားသံ တိတ်ဆိတ်သွား၏ ။ မြင့်ဆွေ မနေနိုင်။

"မင်း နေနိုင်ပေမယ့် ငါမနေနိုင်တော့ဘူး။ ပြောချင်နေပြီကွာ။

မင်းနားထောင်မလား"

ကိုယ်က ဘာမျှပြန်မပြော။

"မင်း သိပ်ဘဝင်ကိုင်တဲ့ကောင်၊ ပြောချင်တဲ့လူက
ဒီလောက်လိုက်လျောနေတာတောင် မဖက် မလုပ်ချင်ဘူး။ မြင့်ဆွေက
စကားနာထိုးသည်"

"ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတောင်းဆိုနိုင်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒါကြောင့်
ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဘာကိစ္စနဲ့မှ မတောင်းဆိုချင်တော့ဘူး။ မင်းသဘောပါလို့
ငါပြောပြီးပါပြီ"

ကိုယ်က သူငယ်ချင်းအထင်လွဲမှာစိုး၍ ရှင်းပြသည်။

မြင့်ဆွေက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

"ငါက နောက်နေတာပါကွာ"

ကိုယ်က ဘာမျှဆက်မပြောတော့။

"ဒီလိုကွ မင်းပြန်သွားတာကို ခင်မိုးကြွယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။
နဲ့လယ်ကျောင်းဆင်း တော့ ငါ့ကို လာမေးတယ်။ မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲတဲ့။
မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ဘာစိတ်ညစ်စရာ များ ရှိနေသလဲ မသိဘူးတဲ့။
ဗိုက်အောင့်တယ်ဆိုတာကော ဟုတ်လားတဲ့။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် သူ့မှာ ဆေးရှိတယ်။
နဲ့လယ် အိမ်ပြန်တုန်းက ယူလာခဲ့တယ်ဆိုပြီး မင်းကိုဆေးပေးခိုင်းလိုက်တယ်။
ဒီနေ့ မင်းပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာတွေလည်း သူ ကူးပေးမယ်တဲ့။ မင်း စာအုပ်တွေ
ယူလာပေးပါတဲ့"

မြင့်ဆွေက ပြောရင်း ဆိုရင်း လက်ကအိတ်ထဲကိုနှိုက်သည်။

ဗလာစာရွက်နှင့် ထုပ်ထားသော ဆေးထုပ်တစ်ထုပ်။ ကိုယ်က
လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်က လှမ်းယူပြီး ဖြည့်ကြည့်လိုက်၏။

အဖြူရောင် ဆေးပြား ခြောက်ပြား။ စာရွက်ပေါ်တွင်
ခင်မျိုးကြွယ်လက်ရေးနှင့် ဗိုက်အောင့်လျှင် တစ်ကြိမ်သောက်နှစ်ပြား ဝါးစားပါ။
တစ်နေ့ သုံးကြိမ်ဟူ၍ ရေးထားသည်။

ကိုငယ်က ဆေးထုပ်ကို ပြန်ထုပ်လိုက်သည်။ မြင့်ဆွေကို
ပြန်လှမ်းပေးလိုက်၏ ။

"ငါ ဗိုက်အောင့်တာ မဟုတ်လို့ သောက်စရာမလိုတဲ့အတွက်
ပြန်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာရယ်၊ မင်းဆီက စာအုပ်တွေငှားပြီး
ကူးလိုက်တယ်ဆိုတာရယ် ပြန်ပြောလိုက်ပါကွာ"

"သူ ပေးလိုက်တာ မင်းကလက်မခံဘဲ ငြင်းလိုက်ရင် သူ
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပေါ့" မြင့်ဆွေက ဆေးထုပ်ကို လှမ်းမယူသေးဘဲ
ပြောလိုက်သည်။

"စိတ်မကောင်းဖြစ်လည်း ခဏပေါ့ကွာ၊ တော်ကြာ သူ ငါ့ကို
မေ့သွားမှာပါ။ မလိုအပ်ဘဲ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ ငါမလိုချင်ဘူးဆိုတာ
မင်းသိပါတယ်"

ကိုငယ် စိတ်ဓာတ်ကို သိသဖြင့် မြင့်ဆွေ ဆေးထုပ်ကို
ပြန်ယူလိုက်ရသည်။

"သွားကြရအောင်ကွာ၊ ငါအပြေး လေ့ကျင့်ရအုံးမယ်။ ကျောင်းပေါင်းစုံ
ပြေးခုန်ပစ် ပြိုင်ပွဲနီးလာ ပြန်ပြီ"

မြင့်ဆွေက ပြောလိုက်သည်။

"အေး ... ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း နွယ်နွယ်ဝေတို့ အိမ်ကို
ရေထမ်းပေးရအုံးမယ်"

ကိုငယ် ထလိုက်သည်။ ဖျာကို သိမ်းသည်။ သွားရန်ပြင်သည်။

"နွယ်နွယ်ဝေတို့အိမ်ကို မင်းက ဘာလို့ ရေခပ်ပေးနေရတာ လဲ"

မြင့်ဆွေက နားမလည်သဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ငါ့အဖေက အရက်သမားဆိုတော့ အလုပ်တာဝန် မကျေပွန်တာကို နွယ်နွယ်ဝေအဖေက ခွင့်လွှတ်အောင် မျက်နှာလုပ်ပြီး ခပ်ပေးတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ"

"သူတို့ ဘာသာမခပ်နိုင်ဘူးလားကွ"

"သူတို့အိမ်မှာ အဖိုးကြီး အဖွားကြီးနဲ့ ညီအစ်မ

သုံးယောက်ပဲရှိတာဆိုတော့ ရေခပ်မယ့်သူ မရှိ ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ရေတွင်းကလည်း နက်တယ်။ အိမ်ချင်းကလည်း နီးနေတယ်ဆိုတော့ အမေက ကိုယ့်ဆရာသမားအိမ်ဆိုပြီး သွားခပ်ပေးနေတာ။ အမေ ပင်ပန်းတာ မကြည့်ရက်လို့ နောက်ဆုံးတော့ ငါဝင်ခပ်ပေးရတဲ့ သဘောပဲ"

"နွယ်နွယ်ဝေက ဘာမှ မပြောဘူးလား"

"လူကြီးတွေ အစီအစဉ်ကို ဘာ ဝင်ပြောနိုင်မှာလဲကွာ။ ပြီးတော့ သူတို့ပက ဝန်ထောက်ဆို တော့ တို့က လုပ်ပေးတာ သဘာဝကျတယ်လို့ မြင်ချင် မြင်မှာပေါ့"

မြင့်ဆွေဆက်မပြောတော့ ကိုငယ်နှင့်အတူ အိမ်ပြန်လာသည်။ လမ်းမကြီးမှ မသွားဘဲ လယ်ကွင်းထဲက ဖြတ်ပြီးပြန်သည်။

"ကားတွေ လူတွေ ရှုပ်တဲ့လမ်းပေါ်မှာသွားရတာ ထက်၊ လတ်ဆက်တဲ့ လေကိုရှူပြီး လယ်ကွင်း ထဲကို ဖြတ်သွားရတာ သိပ်အရသာ ရှိတာပဲကွာ"

ကိုငယ်က အဆုတ်ထဲသို့ လေကို အားပါးတရ ရှူသွင်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

စပါးပင်ပေါက် စိမ်းစိမ်းလေးများပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာသော လေပြည်သည် သူ့နှလုံးသားကို လန်းဆန်းသွားစေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ

ငှက်လေးတစ်အုပ် ပျံသန်းသွားသည်ကိုလည်း စိတ် ကြည်နူးစွာ မြင်လိုက်သည်။

"ဟောဟိုငှက်ကလေးတွေလိုသာ ငါပျံနိုင်ရင် ဟိုးကောင်းကင်ကြီးပေါ်ကို ငါတစ်ယောက်တည်း ပျံတက်သွားချင်တယ်"

ကိုယ်က စိတ်ထင်ရာ ပြောနေ၏ ။

"အဲ့ဒါဆို လူပြည်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ငိုနေတော့မှာပဲ"

မြင့်ဆွေက အတည်လိုလိုနှင့် နောက်လိုက်သည်။

"မင်း ထင်လို့ပါကွာ၊ တကယ့်တော့ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးပါ"

"တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထက် ပိုချစ်ရတဲ့သူ မရှိဘူးလို့ မင်းဆိုချင်သလား"

ကိုယ်စကားကို မြင့်ဆွေက ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ရှိချင်တော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ခုထိ ငါ မတွေ့ဖူးသေးဘူး"

"တစ်နေ့ကျ အဲ့ဒီလို လူမျိုး မင်းတွေ့ချင် တွေ့လာမှာပါ။ အဲ့ဒီလို တွေ့တဲ့သူဟာ မင်းကိုယ်တိုင် မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်"

မြင့်ဆွေ စကားကိုကြားတော့ ကိုယ် ပြုံးသည်။ မဲ့ပြုံး။

"မင်း ဆုတောင်းပြည့်စေသတည်း" ကိုယ်က အရွန်းဖောက်သည်။

မြင့်ဆွေ အံ့သြသွားသည်။ အလေးအနက်နှင့် အဆွေးဖက်နေသော ကိုယ်က အရွန်းအပျက် စကားကို ပြောသောအခါ ဘာသဘောလဲဟု တွေးမရဖြစ်သွား၏ ။

"ကဲ ... သွားမယ် သူငယ်ချင်း"

လမ်းခွဲရောက်တော့ ကိုယ် နှုတ်ဆက်သည်။ မြင့်ဆွေကို

လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူ့ အိမ်ဘက် ထွက်သွားသည်။

"တစ်နေ့မှာ သူတစ်ပါးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်က ပိုချစ်တဲ့သူ
မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်" မြင့်ဆွေက ရင်ထဲမှာ တီးတိုး
စကားဆိုရင်း ရပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

*

(၃)

"အငယ် ... အတန်းထဲမှာ ဘာလို့ ခုံပေါ်တက် မတ်တပ်ရပ်ခံနေရတာလဲ"

နွယ်နွယ်ဝေက မေးလိုက်သည်။

"ဆရာ စာမေးတာမရလို့ ဒဏ်ပေးခံရတာ ပါ"

ကိုငယ်က ရေတွင်းမှ ရေကိုငင်ရင်း ပြောလိုက်၏ ။

"နင်ကလည်းဟာ လိမ္မာမှပေါ့။ အပြစ်ရှိလို့ ဒဏ်ပေးခံရတာ ရှက်စရာကြီး ဘယ်ကောင်းမလဲ"

"ဘယ်သူကကော ဒဏ်ပေးခံချင်မှာလဲ မမနွယ်ရာ"

ကိုငယ် ရေပုံးပြည်ပြီဖြစ်သဖြင့် ရေပုံးကိုဆွဲပြီး

နွယ်နွယ်ဝေတို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ နွယ်နွယ်ဝေ ရေတွင်းတွင် အဝတ်လျှော်ရင်း ကျန်နေ၏ ။

နောက်တစ်ခေါက် ကိုငယ် ပြန်လာတော့ နွယ်နွယ်ဝေက ပြောပြန်သည်။

"နင် ဒီနှစ် စာမေးပွဲအောင် အောင်လုပ် မပေါ့နဲ့။ တန်းမြင့်ကျောင်းထွက် စာမေးပွဲဆိုတာ အစိုးရ စစ်၊ လွယ်လွယ်နဲ့ မအောင်နိုင်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာတွေ သင်္ချာတွေ နားမလည်ရင် ငါ့လာမေး။ မနှစ်ကစာ တွေ ငါမှတ်မိသေးတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခုတော့ မလိုသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း
တက်နိုင်သလောက် ကြိုးစား နေပါတယ်"

ကိုယ်က သူ့အကျင့်အတိုင်း အေးစက်စက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နွယ်နွယ်ဝေက အားမရ။ ကိုယ်က တစ်မျိုးပဲဟု အောက်မေ့မိသည်။

"ငါက နင့်ကို စာမေးပွဲအောင်စေချင်လို့ပါဟာ"

နွယ်နွယ်ဝေက စေတနာစကားကိုဆိုသည်။

"မမနွယ် စေတနာကို နားလည်ပါတယ်"

သည်တစ်ခါတော့ ကိုယ် အရိုးခံအတိုင်းဆိုရှာသည်။

"ဒေါ်လေးကပြောတယ်၊ နင်စာ သိပ်မဖတ်ဘူးတဲ့။

ဝတ္ထုတွေပဲဖတ်နေတာပဲတဲ့။ ကဗျာတွေ လည်း စပ်တယ်လို့ပြောတယ်။

ဝတ္ထုတတွေကဗျာတွေ သိပ်ဝါသနာပါတဲ့သူတွေဟာ စာမေးပွဲကျတက် တယ်လို့
ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြောဖူးတယ်"

နွယ်နွယ်ဝေက ဆုံးမစကားပြောသည်။

"ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ"

ကိုယ်က မထုံတက်သေး ပြန်ဖြေသည်။

"ဘာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လဲ။ အဲ့ဒီ ကဗျာတွေစပ်

ဝတ္ထုတွေရေးနေရင် နင်စာထဲ ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားလို့ရမှာလဲ။ စာမရရင်
စာမေးပွဲကျရင် သေချာနေတာပဲဟာ။ နင်သိရက်သားနဲ့ စာမေးပွဲအောင်ဖို့
မကြိုးစားချင်ဘူး။ ငပျင်းပဲ"

ကရုဏာဒေါသဖြင့် နွယ်နွယ်ဝေက ဆူသည်။

ကိုယ် ဘာမျှပြန်မပြော။ ရင်ထဲမှာတော့ စကားလုံးတွေ

စုစည်းပြီးအဆင်သင့်။

"ဝန်ထောက်သမီးဆိုတော့ ပြောအားရှိပါတယ်။
ပြောလည်းပြောနိုင်ပါတယ်လေ။ နားထောင်ရ မယ့် တာဝန်က
ကျွန်တော့်မှာရှိခဲ့ပြီဟာ"

စကားလုံးတွေက ရင်ထဲက လိပ်တက်လာသည်။ ကိုငယ်တံတွေးကို
မြဲချလိုက်၏။ ရေကိုပဲ ငင်နေသည်။ ပုံးပြည့်သွားသဖြင့် ပုံးကို ဆွဲထွက်သွားသည်။

တိုင်ကီပြည့်သွားသဖြင့် နောက်ထပ်ထည့်စရာ မလိုတော့။ ကိုငယ်သည်
ပုံးကိုဆွဲပြီး အိမ်ဘက် ကို ပြန်သည်။ ရေတွင်းကို စောင်းငဲ့မကြည့်။

"အငယ်လာအုံး။ နင် မပြန်နဲ့အုံး"

နွယ်နွယ်ဝေက လှမ်းခေါ်သည်။ ကိုငယ် ရေတွင်းကို ပြန်လာရသည်။

"ငါ ပြောတာ နင်စိတ်ဆိုးသွားလား"

"ကိုယ့်ကို စေတနာနဲ့ ကောင်းအောင်ဆုံးမတာမှန်း
ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်" ကိုငယ် ပြန်ဖြေသည်။

"ငါပြောသမျှငုံ့ခံပြီးတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲထွက်သွားတော့၊ ငါက
နင့်ကိုအထက်စီးနဲ့ပြောတယ် လို့ထင်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ ငါ စေတနာနဲ့ ပြောမှန်း
နင်သိပါတယ်နော်"

ကိုငယ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"သည်လိုဆိုရင်လည်း ဝတ္ထုတွေ ကဗျာတွေ စပ်မယ့်အစား
ကျောင်းစာတွေပဲ အချိန်ပေးပြီး ဖတ်ပါလားဟာ။ ဒေါ်လေးက နင့်ကို စာကြိုးစားဖို့
ပြောပေးပါအုံးဆိုတာနဲ့ ငါပြောနေတာပါ။ စေတနာနဲ့ ငါပြောနေတယ်ဆိုတာ
နင်ယုံပါ"

"ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဝတ္ထုစာအုပ်နဲ့ ကဗျာပဲ ဖြေသိမ့်စရာရှိပါတယ်။

"ဝတ္ထုဖတ်တယ်ဆိုတာ လက်ရှိဘဝက ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ ကဗျာစပ်တယ်ဆိုတာ ခံစားမှုကို ဖွင့်ထုတ်လိုက် ခြင်းတစ်မျိုးဆိုတာ မမနွယ် သဘောမပေါက်နိုင်ပါဘူးလေ"

ကိုယ် ပြန်ပြောပြချင်သည်။ သို့သော်လည်း အောက်ကနေ ပြန်ပြောပြနေသူ၏ အမှန်စကား သည် အထက်လူအတွက် ဆင်ခြေဟု ယူဆစမြဲမို့ သူပြန်မပြောဖြစ်။ သင့်လျော်သော စကားတစ်ခွန်း ကိုသာ သူပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်ကြိုးစားပါ့မယ်။ နောက်ထပ်ကော မမနွယ် ဘာများပြောစရာရှိသေးလဲ။ ခိုင်းစရာ ကော ရှိသေးလား" ကိုယ်က ဆက်မေးလိုက်သည်။

"နင်က တစ်မျိုးပဲ" နွယ်နွယ်ဝေက ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

ကိုယ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချကာ အိမ်ဘက်သို့လှည့်ထွက်သွားသည်။

အိမ်ရောက်တော့ အမေ့ကို ထမင်းချက်တုန်းတွေ့ရသည်။

"ပြီးခဲ့ပြီလား သား။ ထမင်းဆာရင် ငှက်ပျောသီးစားထားလိုက်။

နွယ်နွယ်ဝေ စောစောတုန်းက လာပေးသွားတာ"

အမေက လှမ်းပြောသည်။

"သူများကျွေးတဲ့ အစားအစာကို မစားချင်ပါဘူးအမေရာ။ ပြီးတော့ အမေ့ကို ပြောစရာရှိတယ်" ကိုယ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"နင်က သိပ်မာနကြီးတာပဲ။ စကားပြောလဲ သိပ်ကြီးကျယ်တယ် ကြီးလာရင်သာ ဘာဖြစ်မလဲ မသိတာ" အမေက ကောက်ချက်ချသည်။

"အမေက ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ် ဆုံးမနိုင်ရက်သားနဲ့ သူများသွားဆုံးမခိုင်းတာတော့ မကောင်းဘူးဗျာ။ အမေဆုံးမရင်လည်း ကျွန်တော် နားထောင်မှာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် အမေက စိတ်ဆင်းရဲရလို့လား။ ကျွန်တော်

မလိမ္မာတောင် မမိုက်ပါဘူး"

ကိုယ်က အမေ့ကို ပြန်ပြောသည်။

"ဪဒါလား ... သား ပြန်မလာခင်က နွယ်နွယ်ဝေ

ငှက်ပျောသီးလာပေးရင်း သားအတန်းထဲ မှာ မတ်တပ်ရပ်

ဒဏ်ပေးခံရတဲ့အကြောင်းပြောလို့ အမေက စကားစပ်ရင်း သားကိုစာကြည့်အောင်

တိုက်တွန်းပေးဖို့ ပြောလိုက်တာပါ။ ဒါ နာစရာလား နွယ်နွယ်ဝေက သားကို

စေတနာနဲ့ ပြောတာပဲဟာ"

ကိုယ်အမေ့ကို ခွန်းတုန့်ခံမပြောချင်တော့။ သူ့စာကြည့်စားပွဲသို့

သွားထိုင်သည်။ ဗလာစာအုပ် နှင့် လုပ်ထားသော သူ့ဒိုင်ယာရီကို ထုတ်လိုက်၏ ။

သူရေးမှတ်လိုက်သည်။

"ဒီကနေ့ မောင်မောင် အကူအညီတောင်းလို့ နွယ်နွယ်ဝေ့ကို

ရည်စားစာပေးလိုက် သည်။ တစ်နေ့လုံး စိတ်လေးလံနေသည်။

စာထဲမှာစိတ်မဝင်စား၊ အတန်းထဲမှာ စာမေး မရ၍ ဒဏ်ပေးခံရသည်။

ဗိုက်အောင့်သည်ဟု အကြောင်းပြပြီး၊ အတန်းပိုင်ဆရာထံ ခွင့် ညှာတိုင်သည်။

စိတ်မကောင်း၊ ညနေဘက် ကျောင်းမတက်ဘဲ အဖွားတို့ခြံ သွားအိပ် နေမိသည်။

မြင့်ဆွေလိုက်လာသည်။ ခင်မျိုးကြွယ် ပေးသော ဆေးထုပ်ကို ယူလာ သည်။ ငါ

လက်မခံ။ မလိုအပ်ဘဲ သူများအကူအညီမယူချင်။ ငါ့အပေါ် စေတနာထား သော

ခင်မျိုးကြွယ်ကို ကျေးဇူးတင်သည်။ မိန်းကလေးက အကူအညီပေးတာမျိုး ဂုဏ်

ယူစရာဟု မထင်။ အားနာပါးနာလက်ခံဖို့လည်းမဟုတ်။ မြင့်ဆွေနှင့် ပြန်ပေးလိုက်

သည်။ သူ ဘယ်လိုထင်မည် မသိ။ ငါ မတွေးချင်။

ညနေဘက် ရေတွင်းမှာ မမနွယ်က ဆုံးမစကားတွေ ပြောသည်။

စေတနာ စကားတွေမှန်းသိသည်။ နာလိုခံခက် ဖြစ်မိသည်။ ပြီးတော့ နံနက်က

ငါပေးခဲ့တဲ့ မောင်မောင့်စာနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားမစ၊ သူပြန်ကြိုက်လိုက်ပြီလား။

မောင်မောင် နှင့်ဆို လိုက်ဖက်ပါတယ်လေ။ မောင်မောင်ကို ရရင် သူ
ကံကောင်းမှာပါ။ မောင်မောင် က လူတော်ပဲ၊ အများက အားကျရတဲ့လူပဲ။"

ရေးပြီး၍ ပြန်ဖတ်ကြည့်နေတုန်း အမေထမင်းစားခေါ်သည်။ အမေနှင့်
သူ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အမေက အဖေ့ကိုစောင့်မည်။ အဖေလာမှ
စားမည်။ အဖေက ရုံးဆင်းပြီး အရက်ဆိုင်သွားမည်။ ရေချိန်ကိုက်မှ အိမ်ပြန်လာပြီး
ဆူဆူပူပူ လုပ်ကာစားသောက်မည်။ ပြီးတော့ အိပ်မည်။

ကိုယ် ဆက်မတွေးချင်တော့။ အမေထည့်ထားပေးသော
ချဉ်ပေါင်ရွက်နှင့် မျှစ်ချဉ်ဟင်းကို ထမင်းထဲထည့်ကာ နယ်ဖတ်စားလိုက်သည်။
ထမင်းလုတ်ဝင်သွားမှ ဗိုက်ဆာနေသည်ကို သတိရ သည်။ ဗိုက်ဆာနေတုန်း
ထမင်းစားရသည်မှာ အရသာရှိသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ သတိမရချင်တော့ စား
ကောင်းကောင်းနှင့် စားလိုက်သည်မှာ နှစ်ပန်းကန်ကျော်ကျော်ကုန်မှ ဝတော့သည်။

"သိပ်စားကောင်းတာပဲ အမေရာ"

ကိုယ်က ပြောလိုက်သည်။ အမေမျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွား၏ ။
သားသမီးတွေ စားကောင်းလျှင် အမေ မီးနှင့်ကပ်၍ ချက်ပြုတ်နေရသည်မှာ
ပူမှန်းမသိတော့။ ကိုယ်သည် အမေမေတ္တာကို ခံစား နားလည်နေမိသည်။

စားသောက်ပြီး ပန်းကန်ထဆေးသည်။ လက်သုတ်သည်။ ရေအိုးစင်သို့
သွား၍ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်လိုက်သည်။ ပြီးတာနှင့် အမေ့ကို ခွင့်တိုင်သည်။
ကိုယ် အပြင်ကို ထွက်လည်မည်။

မူးလာမည့် သူ့အဖေနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်၍ ရှောင်ထွက်နေမှန်း
အမေသိသည်။ စောစောက ပြုံးရွှင် နေသော အမေမျက်နှာသည် ညှိုးကျသွားသည်။

"စောစောပြန်ခဲ့နော် သားဟု" မှာရှာသည်။

ကိုယ် အိမ်ပြင်ရောက်ပြီ။

